

Божииѣ очи.

Братче и сестричка останали самички въ кѣщи
Братчето казало :

— Мама излѣзе. Ние можемъ да потърсимъ
нѣщо за ядене и да си похапнемъ.

— Съгласна съмъ, — казало сестричето, — ако
ти си увѣренъ, че нѣма никой да ни види.

— Ела съ мене въ трапезарията, тамъ е кастрона
съ млѣкото. Ние можемъ да си хапнемъ сладка
смѣтана.

— Не, тамъ ще ни види съсъда, който цѣпи
дърва подъ прозореца, — казало сестричето.

— Тогава ела въ кухнята. Тамъ е шкафа, въ
който е гърнето съ меда.

— Не, тамъ ще ни види съсъдката, която прѣде
на отсрѣшния прозорецъ.

— Тогава да отидемъ въ килера, — казало брат-
чето, тамъ ще ядемъ ябълки безъ да ни види никой.
Тамъ е най-скрито мѣсто.

— О, не! — казало сестричето. — Тамъ ще ни
види добрия Богъ отъ небето. Той вижда всичко и
навсѣкждѣ. Той вижда и въ тъмното.

Тогава братчето се уплашило и страховито казало:

— Ние не искаме да ядеме нищо скришно, ми-
ли Боже!

Прѣведе отъ нѣмски Морелла.